

Het tapijt was weer grondig bekeken geworden en het bleek nu dat de vlek niet heel weg was; mevrouw scheen druk aan het brommen toen haar broer door de toevallig geopende deur in de voorkamer binnentrad.

„Nu ik wist niet dat mijn lieve zuster zoo zingen kon” dacht Frank en luisterde een poosje toe „zij zou het juffrouw Bol kunnen verbeteren, als zij wilde.”

Daar ging het als van een leien dakje! Men kon nooit op die meiden aan; zij bedierven alles. Nooit waren zij met hun gedachten bij het werk. Het was altijd maar sukkelen; ze keken naar alles behalve naar hetgeen zij moesten zien, zij dachten aan alles behalve aan hetgeen waaraan zij moesten denken.

Marie ging voort met de meubels af te wrijven zonder een woord tegen te zeggen.

„Maar zeg dan toch eens iets” en het voetje der meesteres stampte op den grond, „je laat mij praten of jij een steenen beeld en ik een gek ben. Luister je of niet? Je denkt maar, ik laat mevrouw zaniken naar hartelust en ik ga mijn gang; maar 't is nog brutaler zoo te zwijgen dan een keel tegen mij op te zetten, als je dat maar weet.”

„Ik kan niets zeggen want mevrouw heeft groot gelijk. 't Was heel lomp van mij het bord te laten vallen en 't spijt mij erg maar ik kan er niets meer aan doen. Als mevrouw van mijn loon wil afhouden wat ik bedorven en gebroken heb, zal 't mij plezier doen.”

„Ja dat helpt me wat! Ik kan toch geen stuk in mijn kleed laten zetten. 't Eenige wat helpt is een heel nieuw tapijt maar daar moet je juist bij mijnheer mee aankomen en jou loon van drie jaar lang zal nog niet voldoende zijn het te betalen. Het is zoo jammer, zoo jammer! Zelf heb je zooveel zorg voor je goed en dan moet zoo'n suffert het je bederven in een oogenblik. Wat had je toch? keek iemand je aan of had je iets, dat je afleidde?”

Marie bleef zwijgen met den rug naar haar mevrouw gekeerd.

„Kan het je nu niets schelen wat ik nu zeg? Wat ben je toch een rare meid. Alle menschen zeggen dat ze nog nooit zoo'n wonderlijk schepsel gezien hebben. Je bent al zoo lang hier, zal je mij nu nooit eens vertellen waar je eigenlijk vandaan komt en waarom je gaat dienen, terwijl je toch een manier hebt om alles te doen of je zeggen wilde: Ik doe 't omdat ik er mijn reden toe heb maar eigenlijk is 't mij te min, veel te min.”

Nu maakte Frank een einde aan het gesprek of liever de alleenspraak door binnen te komen en zijn zuster vriendelijk te groeten, hoewel hij inwendig woedend op haar was.

„Ben jij dat weer, beste jongen?” vroeg zij, nu één en al liefde.

„Kom ik ongelegen?”

„Ja eigenlijk wel, maar toch ik ben altijd blij je te zien. Wacht een oogenblik, blijf hier niet staan in het stof. Ik zal mijn handen even wasschen en mijn keukenschort afdoen. Ga in het salon, ventjelief!”

Maar Frank had een blauwen schotel in handen genomen en bekeek dien oplettend; Charlotte snelde weg, Frank zette het bord neer en zeide snel